

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۱/۰۱

فردوس

آیا دیپلوماسی خلیزاد به بن بست می خورد؟

به نظر می رسد که طالبان به این نتیجه رسیده اند که واشنگتن نیروهای نظامی اش را از افغانستان بیرون می کند. نشر گزارش های ضد و نقیض در مورد خروج بخشی از نیروهای نظامی امریکا تا بهار سال آینده و نظر مسلط در رسانه های امریکایی مبنی بر خسته گی مفرط هیات حاکمه ی امریکا از جنگ افغانستان، گروه طالبان را به این نتیجه رسانده است که آنان به هر صورت در میدان جنگ پیروز می شوند و حتا در میز مذاکره هم از دولت امریکا امتیازهای کلان می گیرند. طالبان شاید به این نظر باشند که اگر آنان امتیاز بدهند یا ندهند، واشنگتن نیروهایش را بیرون می کند. این گمان آنان سبب شده است که دیگر به مذاکره با دولت افغانستان فکر نکنند. تمام مطالباتی که طالبان از امریکا دارند به دولت افغانستان مربوط است. روابط عمومی طالبان می گوید که آنان می خواهند روی موضوع فهرست سیاه، زندانیان، رسمیت دفتر قطر و موضوع خروج نیروهای امریکایی از افغانستان با جانب امریکا گفت و گو کنند. اما تمام این موضوعات به دولت افغانستان مربوط است. زندانیان طالبان در زندان های افغانستان نگهداری می شوند که اداره ی آن به دست وزارت های داخله، دفاع و سازمان امنیت ملی است. پرونده ی این زندانیان هم در محاکم افغانستان در گردش است. آنان در خاک ایالات متحده زندانی نیستند که طالبان بخواهند در مورد سرنوشت آنان با واشنگتن مذاکره کنند. موضوع فهرست سیاه هم به دولت افغانستان تعلق دارد. دولت افغانستان حق دارد از شورای امنیت ملل متحد بخواهد که در فهرست سیاه تغییر بیاید. هیچ مرجع دیگر نمی تواند در غیاب دولت افغانستان در این مورد فیصله کند. وقتی دولت افغانستان نخواهد دفتر قطر هم رسمیت نمی یابد. دولت افغانستان در سال ۲۰۱۳ با افتتاح رسمی دفتر قطر مخالفت کرد. در مورد حضور نیروهای امریکایی و ناتو در افغانستان هم دولت افغانستان طرف قرارداد ایالات متحده و سازمان پیمان آتلانتیک شمالی است. ناتو و امریکا بدون سند و مدرک در افغانستان حضور ندارند و تغییر در این اسناد هم کار دولت هاست. در این هیچ تردیدی نیست که حضور نظامی امریکا در افغانستان با منافع امنیتی این کشور پیوند دارد. امریکایی ها از القاعده آسیب دیده اند و نظامیان این کشور می گویند که می خواهند مطمئن شوند که بار دیگر القاعده در این بخش از جهان صاحب پایگاه های امن و محیط آزاد برای نشوونما نمی شود. در این مورد طالبان، امریکا و دولت افغانستان می توانند به صورت سه جانبه گفت و گو کنند. اگر طالبان بار دیگر به گفت و گو با دولت افغانستان حاضر نشوند، دیپلوماسی خلیزاد به بن بست رو به رو می شود. آنچه که دیپلوماسی خلیزاد را بیش از همه ضربه زد، گزارش های رسانه های ایالات متحده در مورد کاهش نیروهای امریکایی در قلمرو افغانستان بود. این گزارش ها طالبان را به این باور رساند که ایالات متحده در هر صورت افغانستان را ترک می کنند و شورای کوبیده نیاز ندارد که در میز مذاکره به خلیزاد و دولت افغانستان امتیاز بدهد. آقای خلیزاد پس از نشست آخر ابوظبی گفت که طالبان اشتباه کردند که با دولت افغانستان مذاکره نکردند و اگر آنان در این موضع شان تجدید نظر نکنند، سودی متوجه شان نمی شود. خلیزاد هم چنان گفت که طالبان در صورتی که به دوام جنگ فکر کنند باید بدانند که ایالات متحده در کنار نیروهای امنیتی و دولت افغانستان است و هیچ گاهی آنان را رها نمی کند. این موضع قاطع خلیزاد حامیان خارجی طالبان را در موضع ضعیف تر قرار داد. اما مدتی از این گفته های خلیزاد نگذشته بود که رسانه های معتبر امریکایی به نقل از منابعی در درون دولت امریکا گزارش دادند که ترمپ دستور کاهش نیروهای نظامی امریکایی مستقر در افغانستان را صادر کرده است. قصر سفید و پنتاگون یک هفته در این مورد سکوت کردند تا این که یکی از سخنگویان شورای امنیت ملی امریکا به میدان آمد و گفت که ترمپ در مورد کاهش نیروهای امریکایی در افغانستان هیچ تصمیمی نگرفته است و به وزارت دفاع هم در این مورد دستور نداده است. این اعلام موضع دیر هنگام شورای امنیت ملی امریکا باز هم سبب کاهش ابهام و اضطراب نشده است. هنوز سخنگوی ترمپ، شخص آقای خلیزاد یا وزیر خارجه ی امریکا در مورد گزارش هایی مبنی بر خروج ناگهانی و عاجل بخشی از نیروهای امریکایی از افغانستان، سخن روشن نگفته اند. تا موضع امریکا قبل از مذاکرات

د پانو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولئ

جده در این مورد روشن نشود، موضع خلیل‌زاد در این نشست ضعیف خواهد بود. تا موضع امریکا در مورد وضعیت نیروهایش در افغانستان از سوی مقام‌های بلند پایه‌ی این کشور به وضاحت اعلام نشود، هیات طالبان و دیپلمات‌های اماراتی، عربستانی و پاکستانی، به حرف‌های خلیل‌زاد باور نمی‌کنند.

روشن است که در نشست جده خلیل‌زاد و هیات عربستان و امارات از طالبان خواهند خواست که هرچه زودتر با نماینده‌گان دولت افغانستان مذاکره کنند. اما طالبان به دلیل موضع مبهم واشنگتن در مورد وضعیت نیروهای امریکایی در افغانستان به این درخواست پاسخ رد خواهند داد. آنان می‌خواهند از واشنگتن بشنوند که نیروهای امریکایی خارج می‌شوند. آنان فکر می‌کنند که واشنگتن با آنان سندی را مبنی بر پایان جنگ امضا خواهد کرد و بعد میدان را به طالبان و حامیان خارجی‌شان رها خواهد ساخت. به نظر نمی‌رسد که در این وضعیت طالبان امتیاز بدهند. آنان به این باور رسیده‌اند که ترمپ کل نیروهای امریکایی را از افغانستان بیرون می‌کند و به همین دلیل هیچ نیازی به مذاکره با دولت افغانستان ندارند. طالبان مثل جنگ جویان ضد شوروی دهه‌ی هشتاد فکر می‌کنند که با خروج نیروهای امریکایی ظرف چند هفته یا در نهایت چند ماه کل افغانستان را با نیروی نظامی اشغال می‌کنند.

روند مذاکره با طالبان وقتی به آرامی پیش می‌رود که این گروه به این نتیجه برسد که امریکا مصمم به حمایت از دولت افغانستان در صورت دوام جنگ توسط طالبان است. اگر طالبان به این نتیجه برسند که نیروهای امریکایی در صورت دوام جنگ خارج نمی‌شوند و گزارش‌های رسانه‌های امریکایی در مورد خروج نیمی از نیروهای نظامی ایالات متحده از افغانستان صحت ندارد، در آن صورت، روند مذاکره شکل دیگری اختیار خواهد کرد.

طالبان قبلاً به این باور رسیده بودند که نیروهای امریکایی با تشدید جنگ خارج نمی‌شوند. آقای خلیل‌زاد هم باری گفت که طالبان به او گفته‌اند که نمی‌توانند با دوام جنگ پیروز شوند و به همین دلیل تلاش می‌کنند که جنگ افغانستان یک راه‌حل سیاسی پیدا کند. اما با گزارش‌های اخیر در مورد خروج بخشی از نیروهای امریکایی از افغانستان، شاید محاسبه‌ی طالبان تغییر کرده باشد. ایالات متحده باید روشن می‌کرد که اگر طالبان در نشست جده امتیاز ندهند، چه می‌کند.

پایان

با تشکر از روزنامه‌ی هشت صبح